

Minden, amit eddig ismertek, tévedés...

DENAZEN-REGÉNY

TREMBLE

remegés

„A Remegés tökéletes egyvelege a romantikának, a lélegzetelállító akciónak, a figyelmet folyamatosan lekötő fordulatoknak és egy hatalmas adag szuperségnek.”

– Cindi Madsen, író

Harmadik könyv

fine
selection

JUS ACCARDO

BESTSELLERSZERZŐ

J U S A C C A R D O

TREMBLE

remegés

Harmadik könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

James-nek...

Rám mindig számíthatsz

1

TÚL SOK EMBER VETT KÖRÜL, ÉS NEM VOLT HOVA FUSSAK. A szívem majd kiugrott, és igyekeztem lenyelni az aggodalomtól a torkomon akadt gombócot. Nincs nekem erre szükségem. Most nincs. Ma este egyáltalán nincs.

A srác lassan, de eltökélten haladt át a termen. Megpróbáltam elbújni, amikor belépett az ajtón. Igyekeztem elvegyülni a tömegben, hogy észre ne vegyen, de az egésznek semmi értelme nem volt. Akár egy radar, azonnal rám kattant.

Vettem egy mély lélegzetet, és felkészültem. Kétségem sem volt afelől, hogy ez csupán egy módon végződhet: katasztrófával. Volt egy megérzésem ezzel a ma esti kiruccanással kapcsolatban. Azt gondolná az ember, hogy az elmúlt hónapokban látott őrült dolgok után jobban odafigyelek az ilyesmire.

De nyilvánvalóan nem.

Egy röpké pillanatra eszembe jutott, hogy átváltozom. Használva a különleges képességemet, valaki mássá válok, és észrevétlenül elslisszolok. Kizárt, hogy képes lenne követni, ha nem tudja, ki

vagyok, ugyebár? Sajnos azonban volt ezzel a forgatókönyvvel némi gond. Először is, túl sokan voltak itt. Lehetetlen lenne észrevétlenül átváltozni. Talán később, az éjszaka folyamán, amikor az emberek már ittasabbak... Elképesztő, hogy mit el nem hisznek az emberek, ha Jell-O shotok és egyéb rövidke kerülnek a szervezükbe.

Másrészt csávóvá nem akartam változni. Csináltam már kétszer, és soha többé nem kívántam megismételni. Soha. Extra testrészek meg ilyenek lógnak helyeken, ahol semmi keresnivalójuk. Kizárt. Egy másik csajjá változni meg teljesen felesleges lenne.

Ez a csávó bármit követne, aminek mellei vannak.

– Dez, babám!

Kiléptem egy mindkét kezében sört tartó hatalmas srác mögül, és mosolyt erőltettem az arcomra.

– Curd. Mizu?

– Süti, bébi. Csak süti.

Curd előszeretettel kreált magának saját nyelvet. A hihetetlen az egészben csak az, hogy egy hét múlva már mindenki ezt fogja használni. Elképzelésem se volt, hogy csinálja, de ez a csávó olyan volt, mint valamiféle szavakkal fertőző betegség. Segítségért kutatva végignéztam a termen. Azok a szemetek, akik akaratom ellenére idevonszoltak, persze sehol nem voltak.

– Egyedül?

Curd kacsintott egyet.

– Nem sokáig, ha megylem a Szerelem Istennőmet. Itt van ma este veled, ugye?

– Hát persze – motyogtam. Jade-ről beszélt, az én vonakodó, őrző kutyámmá változott riválisomról. Láta még októberben egy halloween bulin, és azóta a megszállottja. Jade Vénusznak, a szerelem

istennőjének öltözve jelent meg, Curd pedig ördög kosztümöt viselt. Jade-nek jobban bejöttek a magasabb és kissé nindzsaszerű fiúk. Ezt onnan tudtam, hogy megpróbálta lenyúlni tőlem Kale-t. Megpróbálta és elbukott.

– De abban egészen biztos vagyok, hogy nem értene egyet veled a „*Te Szerelem Istennőd*” kérdésben.

– Mindent a maga idejében, bébi. Mindent a maga idejében. Szóval veled mi a helyzet? Te ma facér vagy?

– Velem van – szólalt meg Alex mögöttünk. Naná, most persze megjelenik. Nem fogom elfelejteni tükör rúgni, amint kiérünk. Nem valami jó fej dolog elvonszolni egy lányt egy buliba, aztán lelépni, a csajt meg otthagyni fuldokolni. Vannak követendő társasági szabályok, a fene egye meg!

Curd Alexről rám nézett, a jobb szemöldökét pedig enyhén felhúzta.

– Ez a harmadik alkalom az elmúlt két hétben, hogy kettőtöket együtt látlak bulizni. Mi a pálya? Most őszintén... újra együtt vagytok? Csak mert már kezdtem egészen megkedvelni azt a fura csókát. Plusz jön is nekem egy pár cipővel...

Kale említésére olyan érzés öntött el, mintha valaki egy házat ejtett volna a mellkasomra. Ha őszinte lettem volna, ami akkoriban nem sokszor voltam, beismertem volna, hogy semmi kedvem sem volt ott lenni azon a partin. Ez csak egy béna próbálkozás volt arra, hogy az árral ússzak, abban reménykedve, hogy rálelek valami igazira. A régi önmagam egy szikrájára. Arra a valakire, aki olyan sekélyes és értelmetlen dolgokban létezett, mint a bulik és az olcsó kis izgalmak.

És mire jutottam vele? Egy nagy kövér semmire. Mást sem éreztem, csak ugyanazt az üres sötétséget, ami abban a pillanatban

öntötte el a lelkemet, amikor Kale elsétált Marshal Cross-szal, vagyis az apámmal. Az a fajta érzés volt ez, ami extra adag fájdalommal és egészségtelen dózis irracionális büntudattal jár együtt.

Olyan érzés, amiről tudod, hogy egy nap agyon fog nyomni.

– Csak lógunk – válaszolta Alex. Megfordult, és a szemembe nézett. – Kale-nek egy kis időre el kellett mennie a városból, de *visz-sza fog jönni*.

Vissza fog jönni.

Elfordultam, és minden erőmmel azon voltam, hogy el ne nevessem magam. Már hónapok óta nem találtuk semmi nyomát Kale-nek, sem apának, sem a Denazennek. Olyan volt, mintha teljesen elhagyták volna a Föld nevű bolygót, ami meglehetősen furcsa. A Denazen vállalat, ami a Hatos népszerűség irányítására törekedett, nem éppen a rejtőzködéséről volt híres. Ginger, Kale biológiai nagy-anya, egy személyben a földalatti mozgalom feje, biztosított arról, hogy néhány embere megállás nélkül ezen dolgozik. A földalatti mozgalom, egy kis csoport, akik szerették volna a Denazent apró darabokra hullva látni, feszülten figyelt. Eddig azonban hűlt helye volt a rosszfúknak. Ahogy telt az idő, egyre kevesebb esélyét láttam, hogy valaha is a nyomukra bukkanunk.

Kale-nek a Denazenbe való visszatérését követő hetekben visszamentem abba a városba, ahol megtaláltuk a féltestvéremet, Kier-nant, és darabokra szedtem a házát. Persze semmi használhatót sem találtam. A hely ugyanúgy nézett ki, mint amikor elhoztuk onnan Kiernant. Azóta nem járt ott. Egy egész napot töltöttem nála. Át-túrtam a fiókjait és a papírjait, átvizsgáltam a szekrényeket és szét-téptem a dobozokat a garázsban. Reméltem, hogy találok egy címet vagy egy képet. Valamit, bármit, amit felhasználhatnék, hogy rá-jöjsek, hol lehetnek. Beértem volna valamivel a Felsőbbrendűségről

is, a Denazen tudományos projektjéről, aminek akaratlanul is a része voltam.

A Denazen kiválasztott az átlag Hatosok közül egy csoportot, és beadtak nekik egy szert, ami a képességüket volt hivatott felerősíteni. Bukás volt. Mindössze egy maréknyi több évtizeden átívelő örületet és halált nyertek a kísérlettel az elképzelt erős hadsereg helyett. Az a hír járta, hogy van mód a gyógyulásra, de azt még elő kellett ásni. Elképzelhető lett volna, hogy találok erről valamit Kiernan házában, hiszen ő volt az egyetlen, aki megkapta az ellenszert.

Ott viszont csak a nagy bűdös semmit találtam.

Alex és Jade, betartva a Kale-nek tett ígéretüket, hogy *vigyáznak rám*, a küldetésüknek érezték, hogy visszarángassanak a régi életembe, akár tetszik nekem, akár nem. Ez volt a harmadik Semmi buli (Hatos képesség nélküli emberek bulija), ahova elrángattak az elmúlt egy hónapban, és nem igazán indultam be a dologra.

– Jade a bárnál volt, amikor legutóbb láttam. – Alex ajkai igazi gonosz mosolyra húzódtak. A küldetésévé vált, hogy megkeresítse Jade életét. Ők ketten olyanok voltak, mint az olaj meg a víz. – Igazából téged kerestem – tette hozzá.

Curd szemei elkerekedtek, és kidüllesztett mellkassal, egy szó nélkül elparádézott.

– Ezzel nem söpörsz majd be jó éjt pusztit – mondtam, és neki-dőltem a falnak. Bár semmi kedvem nem volt itt lenni, az egyetlen dolog, ami ezt az egészet szinte elviselhetővé tette, az volt, hogy nézhettem, ahogy Jade és Alex egymással szócsatáznak. Fogadtam anyu barátjával, Daxszel, hogy melyikük nyomja le a másikat hamarabb. Igen meglepő módon Jade-re tettem. Amolyan kegyetlen fajta volt. Ha nem utálnám annyira, még akár azt is teljesen el tudnám képzelni, hogy együtt lógunk.

– Akár mehetnénk is már esetleg? Ez az egész hely béna.

Alex összeráncolta a homlokát.

– Máris? Még csak most jöttünk.

Megrántottam a vállam, de nem válaszoltam. Gyakorlatilag már több mint két órája itt dekkoltunk, de semmi értelme nem lett volna vitába szállni vele. Kinevezte magát az ügyeletes sofőrnek, és szépen eldugta a kulcsokat.

Belenyugodva a sorsomba a tömeget kezdtem fürkészni, csak hogy lekössön valami. Ez semmiben sem különbözött a többi ilyen, már ezerszer látott bulitól. Szinte sekélyesnek éreztem, hogy itt vagyok. Tudva, hogy odakint létezik a Denazen, a régi életemből minden olyan aprónak tűnt. Azokat a dolgokat, amiket szerettem, lényegtelennek és értelmetlenné tette.

Az ajtó felé fordultam, és épp készültem szólni Alexnek, hogy levegőre van szükségem. Az volt a szándékom, hogy visszalógok a házba, akár gyalog is, ha kell, de megakadt a szemem egy lányon a terem túloldalán.

Hasonlóan nézett ki, mint én a nyár elején. Szűk csípőnadrág, vörös fűző és gyilkos, fekete csizma. Még a haja is hasonlított az enyémre: szőke, feketére festett hajvégekkel. A zene ritmusára mozgott, és sokatmondóan dörgölözött oda a vele táncoló sráchoz. Legalábbis azt hiszem, srác volt. Túl sokan voltak közöttünk. A lány az egyik karját a srác vállára tette, a másikat pedig birtokló módon a csípője köré fonta.

Ez volt az én néhány hónappal ezelőtti énem, kivéve, hogy én jobb táncos vagyok.

Ahogy az egyik szám utolsó ütemei észrevétlenül a másikba olvadtak, a pasi kiszabadította magát és a bár felé indult, a lány pedig a lépcső irányába.

Először még nem láttam az arcát, de valami annyira ismerős volt abban, ahogy mozgott... A határozott léptei és a már szinte merev válltartása.

Átnyomakodott a táncolók között, és jó néhány pillanatra elnyelte a tömeg, míg a terem túlsó végében újra elő nem került. Ja. Határozottan ismerős volt, de nem tudtam rájönni, hogy miért. Ez pedig az örületbe kergetett. Nyilvánvalóan ismerte itt az embereket, nevetett és csevegett miközben haladt előre, de én nem tudtam hogyan tenni. Aztán épp, mielőtt befordult volna a lépcső sarkánál, oldalra döntötte a fejét, és megláttam az arcát.

– A szemét rib...

Még a hangos zene ellenére is meghallottam Alex meglepett kiáltását, ahogy arrébb löktem és figyelmeztetés nélkül kilőttem a terem túlsó vége felé. Egy pár sodródott az utamba. Annyira egymásra figyeltek, hogy észre sem vették, hogy jövök. Szétkönyököltem őket, és bocsánatkérés nélkül elnyomakodtam közöttük, figyelve, nehogy lemaradjak.

Láttam egy villanásnyi szőkeséget, ahogy bekanyarodtam a sarkon. Valaki kiáltott mögöttem, de oda se bagóztam rá, csak mentem, mert az, hogy elveszítsem a csajt, egyszerűen nem volt opció.

Pont, amikor felértem a lépcső tetejére, a csaj lazán belibbent az egyik szobába a folyosó végén. Az ajtó már majdnem becsukódott mögöttem, amikor odaértem, majd beléptem az ajtórésbe. Belerúgtam az ajtóba, amitől az kivágódott. Kétszer is visszapattant, mielőtt hatalmas zajjal a csempézett falnak csapódott. Az apró helyiség falai visszaverték a csattanást.

A lány meglepetten fordult hátra, majd oldalra ugrott, amikor én berobbantam.

– Mi a...

A szorosan ökölbe szorított kezem kilótt és oldalról fejbe vágta, mielőtt még befejezhette volna a mondatot. Egyetlen dolgot akartam csak hallani a szájából. Válaszokat.

– Hol van?

Felüvöltött, és megfogta a fejét. Ahogy hátradőlt, nekiment a mosdó szélének, és a guriga papírtörölt és a kis szappantartót magával rántva elesett. Minden csörömpölve a padlóra zuhant, a szappantartó műanyag teteje félbe is tört, amitől a benne lévő halvány rózsaszín folyadék kiszivárgott a béna kék padlólapra.

Barna szemeit dacosan rám emelte, hogy tekintete az enyémbe fúródjon, és tudva azt, amit most tudok, nem is értem, hogy nem vettem ezt észre korábban. Ugyanolyan színű szemek voltak ezek, mint amiket én láttam mindennap a tükörben. Ugyanaz a forma. Még az a huncut csillogás is megvolt bennük. A lánynak egy kicsit vékonyabb, szív alakú arca volt, és leginkább apáéra hasonlító, hegyes álla. Emlékszem, egyszer azzal poénkodott, hogy akár üveget is tudna vágni vele. A hasonlóság mindenestre látható volt. Még a személyiségünk is hasonló volt. Túlságosan is magabiztos, szarkasztikus, és épp csak egy kicsit őrült.

– És ő hol van, Kiernan?

Összehúzta a szemét, a mosdó szélébe kapaszkodva felhúzta magát, és dacosan karba fonta a kezét. Azzal a hozzáállással, amit egyébként már egészen megkedveltem, mielőtt még átállt volna a sötét oldalra, így szólt:

– Menj a pokolba, ribanc!

Tudtam, hogy a dolog nem lesz ilyen egyszerű, és ez rendben is volt. Több mint rendben, igazából. Ez azt jelentette, hogy újra megüthetem. És meg is tettem. Volt pár álmom, ami pontosan így indult: lehetőséget kaptam, hogy szétverjem a csajt, aki miatt tönkrement

az életem. A gond csak az volt, hogy az álmoknak soha nem volt jó végük, legalábbis nem a számomra.

Ahogy padlóra került, megragadtam a csuklóját, és talpra rángattam.

Volt mellettem a mosdón egy fésű. Felkaptam, és anya egyik konyhakésére kezdtem koncentrálni.

Remegés futott végig a testemen, amit egy egészen apró, szúró fájdalom kísért a halántékomnál. Mindössze némi csiklandozás, semmi más. Az átváltoztatás, ahogy én hívtam a Hatos képességemet, a legtöbb esetben már simán ment. A nagyobb dolgok még mindig jobban igénybe vettek. Egy egész embert lemásolni kifektetett ugyan egy kis időre, de a többnapos bénító fájdalom és az elképesztő kín már sehol sem volt, viszont helyette hatalmas helyzeti előnyre tettem szert.

Amit most alig vártam, hogy Kiernanen tesztelhessek.

A műanyag fésűnyél hűvössé és simává vált, ahogy a súlya is megváltozott. Most már nem vékonynak és könnyűnek, hanem keménynek és nehéznek érződött. Korábban az egész folyamat rettegéssel töltött el. Ma már csak furcsán megnyugtatónak éreztem.

Kiernan gúnyosan elvigyorodott, és megrántotta a vállát. Egy farkacnyit sem aggódott. Mindig is pimasz fajta volt. Többször kerültünk bajba emiatt.

– Nincs merszed.

A karjához nyomtam a pengét, és egy egész kicsit megmozdítottam. Vékony, vörös csík jelent meg a nyomában.

– Ki akarod próbálni? Szerintem meglepődnél, hogy most már mikhez van merszem. – Felegyenesedtem. – Igazából akár még büszke is lehetsz magadra. Végül is neked köszönhető.

Elnevette magát.

– Nekem? Ez pont fordítva van, tesó.

Egy részem, ugyan csak igen kicsi, tudni akarta, hogy mi a fenéről beszél, hiszen mindig is barátságos voltam vele. Egyébként viszont csak egy dolog érdekelt.

– Mondd el, hol van! – A fejemben egy kis hang arra csábított, hogy ejtsek rajta még egy sebet, csak ezúttal mélyebbet. Kiernan feldühített azzal, hogy hazudott nekem, és ami a legrosszabb, segített apának, hogy újra elkapja Kale-t. Úgy tett, mintha a barátom lenne, de beszivárgott az ellenállók közé, majd nemcsak egyszerően ellátta apát információval, hanem teljes hozzáférést biztosított neki a Szentély Szállodához, aminek eredményeképpen a szálloda megsemmisült, és Rosie, aki közénk tartozott, meghalt. Hogy volt-e merszem bántani Kiernant?

Elnevette magát. Hidegen hagyta a késem és a fenyegetéseim.

– Ó, Dez! Dez, Dez, Dez. Biztos vagy benne, hogy tényleg viszsza akarod kapni? Higgy nekem, ő már nem az a srác, akinek megismerted! – Közelebb hajolt, és dobott felém egy eltúlzott csókot. – Tudad, hogy ordítózos fajta?

Még hogy volt-e merszem?

Ó, a pokolba is, még jó, hogy volt!

Elrántottam a kést, de előtte még erősen végighúztam a bőrén. Ezúttal már felszisszent, és megpróbált kiszabadulni a markomból, de én erősen szorítottam. Egy pillanatig egyikünk sem mondott semmit.

Farkasszemet néztünk egymással.

Anyuval dolgoztunk rajta, hogy megtanuljak küzdeni, de még hosszú út állt előttem. Talán az erőfitogtatás nem a megfelelő megközelítés volt. Lehet, hogy ha valami hízélgésfélével próbálkoznék, akkor hamarabb jutnék az annyira vágyott információhoz. Kiernan

apa ölebe volt, de ugyanakkor a testvérem is, és ennek azért csak je-lentenie kellett valamit.

– Hogy hagyhattad, hogy ezt tegye? – Elengedtem a karját és hátraléptem, hogy teret engedjek neki. – Tudod, hogy mit fog tenni ezekkel az emberekkel... velünk! Ugyanúgy kihasznál téged, ahogy a többieket. Ha együtt maradunk, talán...

– Együtt maradunk? – Ellökte magát a mosdótól, és elindult felém. – Mégis hogyan bízhatnék benned? A saját apád ellen fordul-tál!

Erre nagyot pislogtam.

– A saját apám ellen fordultam? Találkoztál már a hapsival? Az egy szörnyeteg.

– Amit ő és a Denazen tesznek, az a legjobb mindannyiunknak.

– Megrázta a fejét, és közelebb hajolt. – Egyébként meg tudom, hogy tudtál rólam. Könnyörögtél neki, hogy hagyjon el engem.

– Te nem voltál ott aznap, amikor találkoztunk? Úgy néztem ki, mint akinek volt bármi lövése arról, hogy a testvérem vagy?

– Az egész csak színjáték volt.

Színjáték? Látszik, hogy nem látott engem az Annie iskolai elő-adásán. Egy apró szerepem volt csak. Árvát játszottam volna, de el-szúrtam az egészet, amint megláttam Mark és Brandt bácsit a né-zőtér közepén. Kiléptem a szerepemből és integetni kezdtem, mint egy hülye. Ezt soha nem mostam le magamról.

– Mi folyik itt? – kérdezte meg valaki a hátam mögül.

Lefagytam. A karomon és a tarkómon lévő apró szőrszálak azon-nal égnek meredtek.

Ez a hang szólt végtelenítve a fejemben, ahányszor csak behuny-tam a szememet. Ez volt az álmaim filmzenéje és az egyetlen dolog, ami megakadályozott abban, hogy mégiscsak megkergüljek. Már

szinte meg sem akartam fordulni, attól tartva, hogy csak elmentek nálam otthonról és álmodom ezt az egészet.

Amikor mégis összeszedtem a bátorságom, megfordultam, és szemtől szemben találtam magam a legcsodálatosabb kristálykék szempárral, amit életemben láttam.

Kale szemeivel.

2

O LYAN ÉRZÉS VOLT, MINT JÓL POFÁRA ESNI: a levegő kiszorult a tüdőmből, és foltok táncoltak a szemeim előtt, akár egy színes kaleidoszkópban. Az ajtóban állt viseltes farmerben és fekete, hosszú ujjú ingben. A haja hosszabb volt, mint amikor legutóbb láttam. Elöl bozontosabb, és épp a fülei alá ért.

A pillantásunk találkozott, és minden sejtem olyan boldogsággal telt meg, amit soha nem gondoltam volna, hogy valaha is visszaka-pok. Kale. Itt. Egy darabban.

Átlépett a küszöbön, kék szemeit egy pillanatra rám függesztette, mielőtt még Kiernanre nézett.

– Jól... jól vagy?

Már nyúltam volna felé, a mosoly az arcomon fültől fülig húzó-dott, és valószínűleg ettől idiótábban néztem ki, mint a macska az *Alice csodaországban* című könyvben.

– Én...

– Jól vagyok – válaszolta Kiernan, és eltaszította a kezemet. Fél-relékött, megkerült, és miközben én totál ledöbbenve néztem, magához húzta Kale-t.

Egy kacsintás kíséretében odafordult hozzá, és a száját az övére tapasztotta, amitől egy világ omlott össze bennem. Akár Jade-et láttam volna megint... csak ez még rosszabb volt attól, ahogy Kale reagált.

Ujjaival megragadta hátul a lány pólóját, és szorosan magához húzta Kiernant, mintha el sem tudná viselni a gondolatot, hogy akár résnyi távolság is legyen közöttük.

Mozdulni akartam... Meg kellett volna mozdulnom, de olyan volt, mintha a lábaimat pillanatragasztóval a padlóhoz ragasztották volna. A mellkasomban éledező érzés maró savra emlékeztetett. Marta és rágta a csontjaimat, míg a szívemhez nem ért. Aztán, amikor odáig eljutott az égető érzés, és a kis helyiségben szinte teljesen elfogyott az oxigén, megszédültem. Képtelen voltam elfordulni vagy levegőt venni. Ez egy rémálom volt. Csakis ez lehetett a magyarázat. Ebben a pillanatban én éppen a meleg és biztonságos ágyamban horkolok halkán, míg ez a borzalmas jelenet játszódik le a fejemben. Kizárt, hogy ez valóságos legyen. Ezt több okból is tudtam.

Először is, az én Kale-em soha nem smárolna Kiernannal. A csaj elárult mindannyiunkat. Az elképzelhető, hogy szívesen hozzáérne, de az száz százalék, hogy csók szóba sem jöhetne. Másodszor pedig, ami még ennél is lényegesebb, az én Kale-em nem tudna Kiernannal smárolni, mert ott helyben porrá válna a csaj már a puszta érintésétől is.

– Mi a bánat, Dez? Úgy húztál el, mintha valaki lángra lobbanott volna a hátsódat... – Alex kanyarodott be a sarkon, és torpant meg az ajtónyílásban. – Hű! Valaki belecsempészhette valamit a piámba. Mintha csak az *Alkonyzónába* csöppentem volna... – Oldalra dőlt, és elnézett felém Kiernan és Kale mellett. – Jól vagy?

– Ez ma igen népszerű kérdés – motyogtam, még mindig a párosra meredve. Jó. A hangom. Megtaláltam a hangom. Talán a levegő sem várat sokáig magára.

Kiernan elhúzódott, vigyorgott, mint egy macska, ami épp most falt fel egy egész sereg kanárit, majd beleakasztotta az ujját Kale farmerjének az egyik elülső övtartójába.

– Majd’ kicsattan, olyan jól van.

– Épp visszafelé tartottam a bárból, amikor megláttam, hogy ez a lány utánad szalad. Ismered? – Kale pillantása ide-oda vándorolt Alex és köztem, majd visszatért Kiernanre. – Pipának tűnt.

Alex élesen füttyentett egyet.

– Öcsém, te viccelsz velem, ugye?

Kale arca elkomorult.

– Nem. Mit mondtál, ki is vagy te?

– Nem mondtam – válaszolta Alex, és közelebb lépett.

– Szóval akarsz valamit? – morogta Kale, és kihúzta magát. – Ha nem, akkor akár el is húzhatsz.

Míg a fiúk nem figyeltek, mivel jól láthatóan memóriaproblémákat is áthidaló módon utálták egymást, megragadtam Kiernan karját, és megperdítettem. Még mindig az a veszettül önelégült vigyor ült a képén, én pedig mindennél jobban vágytam rá, hogy letöröljem róla. Lehetőleg egy elektromos csiszológép vagy egy sajtreszelő segítségével. De akár még egy járda is szóba jöhetett volna.

– Mondtam neked, hogy már nem ugyanaz az ember. – Ellökte a karomat és eltolt, ami váratlanul ért. A kés kicsúszott a kezemből, és hangos csattogással végigpattogott a padlón, mielőtt Kiernan lábánál megállt.

Minden nagyon gyorsan történt. Egyszerre ugrottunk a fésűből varázsolt késért, de mivel ő egy hajszálnyival közelebb állt hozzá,

hamarabb érte el. Suhanás és ezüstös villanás kíséretében előrelendült. Kitértem a támadás elől, és háttal a falnak löktem, még mindig elszántan, hogy választ kapjak a kérdéseimre.

– Mit tettél ve...

A mondat többi része a torkomon akadt. Ahogy a levegő is. Kale megrántott és a falnak szegezett, ahol eddig Kiernan állt. Szorosan markolta a torkomat, a lány pedig mosolyogva lépett félre. Valami bugyogni kezdett a gyomromban. Déjà vu. Az éjszaka, amikor találkoztunk. Csakhogy ezúttal mást láttam a szemeiben. Megbánást nem mutató és kegyetlen embert.

Alex elindult felénk, de feltartottam a kezemet, hogy megállítsam. Valami nagyon nem volt rendben, ez nem is kérdés, de Kale akkor is Kale volt. És ez azt jelentette, hogy egy szempillája megrebbentésével ki tudta volna lapítani Alexet, arról már nem is beszélve, hogy fogalmunk sem volt róla, mi a helyzet a képességével.

– Újra megkérdezem, Roz. Ismered ezt a lányt?

– Kiernan – szólaltam meg, és közben próbáltam lefejtetni az ujjait a nyakamról.

Az ujjai engedtek egy kicsit.

– Micsoda?

– A neve Kiernan. – Éreztem, ahogy az ujjai minden egyes ki-mondott szavamra megrándulnak. A hangom okozta vibrálástól egy egészen kicsit erősebbnek tűnt a szorítása. – Ki a fene az a Roz?

A kérdéstől látszólag összezavarodott. Jó. Ezzel már tudok valamit kezdeni. Az összezavarodott Kale klasszisokkal jobb volt, mint a gyilkos Kale. A szorítása engedett, a fejét egy hangyányit balra döntötte. A szemeiben ülő hűvösség láncfűrészként vágott belém. A felismerés legapróbb jele sem látszott bennük, és ez minden

önuralmammat kinyírta, amit eddig arra használtam, hogy egyben tartsam magam.

– Figyelj rám! Nem tudom, hogy mit csináltak veled, de azt tudom, hogy én ki vagyok. De z vagyok. Te szere...

Kiernan felsóhajtott, és az egyik kezét Kale vállára tette, majd hátrahúzta. Égtem a vágtyól, hogy megcsapjam a csajt, de miután vetettem egy pillantást Kale-re, ejtettem az ötletet. Valami azt súgta, hogy ebben a jelenlegi állapotában ezzel a húzással nem sok jót tudnék elérni.

– Igazat mond, Kale. Tényleg ismered... csak nem emlékszel rá.

Egy örült pillanatig már az volt a benyomásom, hogy valamiféle büntudatrohama van, és készül tisztázni a dolgot. Akár még rendezhetnék is ezt az egész baromságot minden vérfürdő nélkül.

Mekkora idióta voltam.

– Ez itt Kiernan McGuire, a lány, akiről apu mesélt neked.

Majdnem összeestem.

– Te ezt most komolyan mondod?

Kale szemei elsötétültek, és felhúzta az ajka jobb sarkát. Ismertem ezt az arckifejezését. Sokszor láttam ezt rajta, amikor a Denazenben eltöltött éveire gondolt vissza. Amikor azokra az emberekre gondolt, akik bántották. Pillanatnyilag én is egyértelműen ezek közé tartoztam.

– Ő a felelős a balesetemért?

A kétely egy egészen apró szikráját hallottam a hangjában. Talán sikerülhet a széleknél beférköznöm és előkaparni valamit, de Kiernan azonnal bedobta magát.

– Koncentrálj, Kale! *Kiernan*. Ismered ezt a nevet... Hogy érzed magad a hallatán?

– Ez baromság! – csattantam fel. – Ne hallgass rá! Úgy hazudik, mintha könyvből olvasná!

– Kiernan – ismételte meg a nevet Kale, a szemeit le sem véve rólam. Előredőlt, elengedte a torkomat, és a kezeivel a fejem két oldalán a falra tenyerelt, így tartva sakkban engem.

– Mérges leszek tőle.

Aggodalom készült feltörni bennem, de elnyomtam.

– Hát persze hogy berágsz tőle. Kicseszett mindannyiunkkal.

Alex közelebb lépett, de megdermedt, amikor Kale megfordult. Alex megadóan felemelte a kezét, és felém bólintott.

– Össze vagy zavarodva, tesó. Ő Dez. Nem akarod bántani.

– Igaza van, Kale – mondta Kiernan komoran. – Apu csalódott lenne, ha történné vele valami. Benne volt a Felsőbbrendűség projektjének az egyik korai kísérletében.

Kale némi undorral nézett végig rajtam, amitől bennem valami milliónyi apró darabkára hullott. Már azt is borzalmas volt látni, ahogy megcsókolja Kiernant, de ez a tekintet már elviselhetetlen volt. Mintha én is egy lennék közülük. Ez volt életem egyik legrémebb pillanata.

– Ő is Felsőbbrendű?

– Tudom. Semmi értelme, mi? De az csak egy tesztkör volt. Nem válogattak, ami a tesztalanyokat illeti. Él. Egyelőre. – Kiernan meglobálta a telefonját, és az ajtó felé mutatott. – Mennünk kell. Dolgunk van, emlékszel?

Kale-lel farkasszemet néztünk, és egy másodpercre, de csak egyetlen másodpercre esküdni mertem volna, hogy láttam valamiféle szikrát a szemeiben. Felismerés? Egy érzés? Talán valami ismerős villanás. De nem számított. Akármi is volt, egyet sem dobbant a szívem, és már el is tűnt. A helyén csak a hideg és üres tekintete

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

maradt. Megfordult, és szó nélkül átlépett a küszöbön Kiernannel szorosan a nyomában.

Ahogy kilépett a folyosóra, épp mielőtt befordult volna a sarkon, Kiernan visszafordult és rám vigyorgott.

– Tudtad, hogy a Felsőbbrendűség gyengülésének első hivatalos jele a fájdalomérzékelés képességének elvesztése?

És ezzel le is lépett.

– Dez, a karod. – Alex megragadta a karomat és megfordította. Az új zöld pulcsim ujjá széthasadt és vér szivárgott át rajta.

– Basszus – sziszegtem, és erősen elszorítottam a kezemmel, hogy elállítsam a vérzést.

– Nem is érzed?

– Még jó, hogy érzem! – Hazudtam, még hozzá rezzenéstelen arccal. Ez igazán figyelemreméltó volt, tekintve a mellkasomban dúló elcseszett szarvihart. – Veszettül fáj! – Az ajtó felé bólintottam. Kiborulhatok még később is. A Felsőbbrendűség cucc várhat még, de Kale sajna nem fog. – Siessünk! Nem rázhatnak le bennünket.

Kilóttunk a mosdóból a folyosóra, kettesével vettük a lépcsőket. Eltartott egy percig, de végül kiszúrtam Kiernan frissen szőkére festett fejét, amint a csaj átfurakodott a tömegen, Kale pedig mellette lépkedett.

Gyorsabbnak kellett lennünk. Már átértek a terem túloldalán lévő ajtóhoz. Még pár másodperc, és eltűnnek szem elől.

Amíg fent voltunk, a buli még zsúfoltabbá vált. Testek végtelen tengere állt köztünk, amitől szinte lehetetlen volt elég gyorsan átvágni a termen.

– A fenébe is! El fogjuk veszíteni őket.

Alex megfogta a kezemet. Hirtelen megállt, és elszánt arckifejezéssel félrehúzott.